

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Premier Wines & Spirits s.r.o.**, IČO 18628435
se sídlem U Silnice 949/11, Praha 6
zastoupený advokátem Mgr. Janem Rottou
se sídlem Americká 177/35, Praha 2

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Květná 504/15, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021, č. j. SZPI/CP188-44/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze, ze dne 19. 11. 2020, č. j. SZPI/CP188-39/2020, Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků dle § 17 odst. 1 písm. h) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění do 11. 5. 2021 (dále jen „zákon o potravinách“), dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, a dle § 39 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 500 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že pokud jde o přestupek dle § 17 odst. 1 písm. h) zákona o potravinách, kterého se měl dopustit nesplněním oznamovací povinnosti podle § 3 odst. 1 písm. i) téhož zákona, neboť neoznámil zahájení provozu své podnikatelské činnosti v provozovně Dubská 846, Kladno, pak nepopírá, že k tomuto došlo. Jednalo se ovšem o nedopatření, nikoli úmysl. Žalobce se chybně domníval, že ohlášení zajistila společnost ESA s.r.o., která v těchto skladových prostorách pro žalobce zajišťuje skladování a distribuci produktů.
3. Je třeba zohlednit, že šlo toliko o dílčí opomenutí po přestěhování do nového skladu. Dle žalobce je diskutabilní závěr žalovaného, že *„za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, tedy že následek protiprávního jednání lze vykládat jako možnost jeho vzniku“*. Žalobce zdůraznil, že v rámci provedené kontroly v tomto skladu na adrese Dubská 846, Kladno, v němž skladuje standardně okolo 400 000 lahví, nebyly ze strany prvostupňového orgánu shledány žádné nesrovnalosti ani pochybení. Pozdním ohlášením tedy nedošlo ke vzniku jakékoli škody ani ohrožení práv spotřebitelů.
4. K nápravě protiprávního stavu došlo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti, a nejednalo se o potravinu škodlivou pro zdraví ani o klamání spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví. Tím byly splněny podmínky pro upuštění od potrestání dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Žalobce si byl vědom toho, že žalovaný není povinen upustit od potrestání, dle názoru žalobce ovšem žalovaný argumentaci žalobce zcela ignoroval.
5. Co se týče přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se měl žalobce dopustit obstrukčním jednáním a neposkytnutím součinnosti při provádění kontroly, k níž byl povinen dle § 10 odst. 2 téhož zákona, žalobce uvedl, že při zahájení kontroly došlo k nedorozumění mezi kontrolory a zaměstnanci žalobce. Ti zpočátku tvrdili, že na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, se nenachází produkty žalobce určené k obchodování. Jakmile se vyjasnila otázka produktů žalobce a charakter požadovaných informací, reagovali zaměstnanci žalobce na dotazy kontrolorů bez zbytečného odkladu, poskytovali dokumenty a informace, a to jak při kontrolních vstupech, tak na základě elektronických žádostí či výzev.
6. Zatímco u první kontroly (dne 13. 5. 2019) mohlo být žalovaným shledáno jednání žalobce nedostatečným, u dalších kontrol (dne 23. 5. 2019, 27. 6. 2019 a 15. 10. 2019) tomu tak nebylo. Dle žalobce není pravdou, že by žalovaný získal většinu informací v rámci kontroly od třetích osob či „náhodně“, jak v napadeném rozhodnutí uvádí. Většinu informací poskytli na žádost či výzvu zaměstnanci žalobce. Jakmile byla zjištěna

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nesrovnalost, zaměstnanci žalobce komunikovali, spolupracovali a dodali potřebné podklady a informace nebo nesrovnalost napravili.

7. Jestliže byli zaměstnanci žalobce dotazováni na skladovací prostory, kde jsou umístěna vína, se kterými žalobce obchoduje a uvádí je na trh, pak tito dle své vědomosti odpovídali, že tento sklad se nachází na adrese Dubská 846, Kladno. Šlo o nepřesnou informaci, kterou zaměstnanci žalobce a posléze i jeden z jednatelů, J. N., podali kontrolorům žalovaného. Nejednalo se o úmyslné „zatajení skladu“, ale o neznalost, resp. omyl v otázce, co se rozumí víny, se kterými žalobce obchoduje.
8. Ve skladu na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, se totiž skutečně nenacházela žádná vína, se kterými žalobce běžně obchoduje a která nabízí spotřebitelům, ale pouze tzv. investiční vína, která nejsou určena k okamžitě nabídce spotřebitelům, nýbrž se jedná o vína určená k dlouhodobému skladování a zhodnocování. U zaměstnanců žalobce nadto skutečně byla tato vína vnímána jako privátní investice jednatele žalobce, M. N., který jejich nákup financoval, a považovali proto tato investiční vína za vína M. N., nikoliv za vína, se kterými žalobce obchoduje a uvádí je na trh. Investiční vína nebyla a nejsou v nabídce žalobce prezentované spotřebitelům. Ostatně k tomuto skladu byl v rámci žalobce omezen přístup, oprávnění měl kromě jednatele žalobce pouze jeden další zaměstnanec žalobce. Pokud žalovaný toto tvrzení rozporoval s tím, že ve skladu se nacházela i vína v majetku jiných společností, a to konkrétně Terrespect s.r.o. a Wine Management podfond s.r.o., žalovaný opáčil, že tyto společnosti jsou, resp. byly propojené s M. N. a jednalo se o třetí subjekty.
9. Žalobce podotkl, že žalovaný zjištěný skutkový stav nesprávně právně posoudil, když přičítá jednání žalobce nepřiměřeně vysokou míru pochybení či dokonce úmyslu, což neodpovídá skutečnosti.
10. Ohledně přestupku dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, kterého se měl žalobce dopustit porušením § 30 odst. 1 téhož zákona, jenž jej zavazuje řádně vést evidenční knihy, žalobce uvedl, že evidenční knihy vede, a to pečlivě. Žalobce zdůraznil, že zatímco ve skladu na adrese Dubská 846, Kladno, obvykle skladuje okolo 400 000 lahví vína a dalších nápojů, přičemž zde žádné pochybení zjištěno nebylo a evidenční knihy byly vedeny řádně, tak ve skladu na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, se v dané době nacházelo cca 40 000 lahví investičního vína, tedy méně než 10 % skladovaných vín. To ostatně koresponduje s tvrzením žalobce, že se jednalo o vína nabízená spotřebitelům k prodeji.
11. Není pak možné akceptovat názor žalovaného, že ke skladu na adrese Dubská 846, Kladno, není možné při rozhodování o uložení sankce v této části přihlížet, neboť předmětem rozhodování zde byl sklad na adrese U Silnice 949/11, Praha 6. Jednak byl sklad na adrese Dubská 846, Kladno, předmětem kontroly, ale zejména je nutné evidenci podnikatele, pokud správní orgán tvrdí, že tento „nevedl evidenční knihy“, případně, že nebyly vedeny v náležité formě, posuzovat jako celek, tudíž je nutné zohlednit řádné a úplné vedení evidence ve skladu na adrese Dubská 846, Kladno, při rozhodování o výši trestu za dílčí drobná pochybení.
12. Žalobce připustil, že při kontrole provedené na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, se nepodařilo na místě dohledat několik kusů lahví vína. Žalobce vysvětlil, že ve skladu ve vztahu k investičním vínům probíhala v době kontroly jejich fyzická inventarizace, kterou s ohledem na výše uvedené prováděla pouze jedna osoba, což mohlo být důvodem dílčích nesrovnalostí. Následně byla daná vína dohledána a dílčí nesrovnalosti opraveny, o čemž

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žalobce informoval žalovaného a předložil související důkazy. Žalobce se proto ohradil proti tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí na str. 18, kde tvrdí, že „kontrolní orgán zjistil pochybnosti ve vedení evidence stran vstupů a výstupů vinařských produktů u všech vín, které byly inspektory zcela náhodně vybrány“.

13. Rovněž z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že zjištěné nesrovnalosti se týkaly pouze jednotek lahví. S ohledem na skutečnost, že žalobce v dané době skladoval a evidoval okolo 440 000 lahví vína, se dle názoru žalobce nejednalo o natolik zásadní pochybení, aby bylo možné hovořit o nefunkční evidenci. Procentuálním vyjádřením se tak zjištěná pochybení či nesrovnalosti pohybují okolo 0,01 % všech žalobcem skladovaných lahví.
14. Žalobce dále poukázal na to, že mělo být upuštěno od potrestání, popř. měl být uložen výrazně nižší trest, poněvadž vzhledem k závažnosti přestupku a okolnostem jeho spáchání a k osobě žalobce lze důvodně předpokládat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě [§ 43 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“)]. Žalobce nesouhlasil s tezí žalovaného (str. 15 napadeného rozhodnutí), že ve vztahu k tvrzenému nevedení evidence „skutečnost, že obviněný odstranil protiprávní stav, tak není skutečností polehčující či liberační“, neboť je to v rozporu s § 17i odst. 2 zákona o potravinách a § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství.
15. Závěrem žalobce navrhl eventuální moderaci trestu soudem, udělená sankce neodpovídá závažnosti provinění žalobce; žalobce též poukázal na situaci vyvolanou pandemií koronaviru.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Co se týče přestupku dle § 17 odst. 1 písm. h) zákona o potravinách, žalovaný odkázal na vypořádání obdobné odvolací námítky na str. 11-12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že plnění povinností vyplývajících pro provozovatele potravinářského podniku mj. i ze zákona o potravinách je spjato přímo s jeho osobou a nelze je převádět na jiné osoby. I kdyby měl žalobce se společností ESA s.r.o. např. písemné ujednání o tom, že za žalobce tuto povinnost splní, a tato by dohodě nedostála, nelze nesplnění povinnosti přičíst nikomu jinému než žalobci.
17. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil oznamovací povinnosti vůči prvostupňovému orgánu, nemohl tento vykonávat účinný dozor, když nebylo vůbec možné provozovnu žalobce zařadit do plánu kontrol a chránit tak spotřebitele v oblasti zdraví a ekonomických zájmů. Skutečnost, že v této provozovně žalobce nebylo zjištěno (kromě neoznámení zahájení předmětu činnosti) žádné další porušení právních předpisů, nemůže být důvodem k tomu, aby správní orgány neoznámení zahájení předmětu činnosti nevyhodnotily jako přestupek.
18. Správní orgány nejsou povinny upustit od pokuty, i když jsou podmínky pro upuštění naplněny. V daném případě tuto možnost správní orgány nevyužily, což řádně odůvodnily.
19. Ohledně přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu žalovaný odkázal na vypořádání obdobné odvolací námítky na str. 12-15 napadeného rozhodnutí. První kontrola na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, uskutečněná dne 13. 5. 2019, proběhla za účasti dvou zástupců žalobce, manažera importu a provozního ředitele, kteří opakovaně na několikrát položenou otázku kontrolorů, zda jsou na předmětné provozovně uskladněny

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vinařské produkty vlastněné žalobcem, odpověděli, že nikoliv a že všechny produkty, se kterými žalobce obchoduje či je skladuje za účelem uvádění na trh, se nacházejí pouze ve skladu na adrese provozovny Dubská 846, Kladno. Žalobce prostřednictvím svého jednatele J. N. v odpovědi na žádost o součinnost ze dne 20. 5. 2019 uvedl: „Společnost *Premier Wines & Spirits, s.r.o. nevyužívá pro předmět své činnosti skladové prostory v areálu společnosti CENTRAL GROUP Westpoint s.r.o. na adrese U Silnice 949/11, Praha 6.*“.

20. Toto tvrzení se následně ukázalo nepravdivým. Společnost CENTRAL GROUP Westpoint s.r.o. totiž na žádost o poskytnutí součinnosti prvostupňovému orgánu zaslala dokumentaci obsahující kopii nájemní smlouvy a jejích dodatků. Z těchto dokumentů bylo zjištěno, že nájemní smlouva byla uzavřena mezi pronajímatelem – společností CENTRAL GROUP Westpoint s.r.o. a nájemcem – žalobcem, přičemž předmětem této smlouvy byl mj. pronájem skladových prostor nacházejících se v budově skladového areálu na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, a dále bylo z dodatku č. 4 ke smlouvě zjištěno, které konkrétní skladovací prostory žalobce v areálu využívá.
21. Uvedené zjištění vedlo k další kontrole dne 23. 5. 2019. Kontroloři prvostupňového orgánu seznámili jednatele žalobce J. N. a dva zaměstnance žalobce s výše uvedenými skutečnostmi a požadovali zpřístupnění pronajatého skladu, o jehož existenci inspektory zpravila třetí osoba – společnost CENTRAL GROUP Westpoint s.r.o. Po jeho zpřístupnění byli jednatel a přítomní zaměstnanci opakovaně dotazováni, komu patří produkty zde uskladněné – jednalo se o několik řad vysokých vícepatrových regálů, na kterých byly vinařské produkty naskládány na paletách ve velkém množství. Přítomní zaměstnanci žalobce nejdříve kontrolorům prvostupňového orgánu sdělili, že pouze několik málo palet nacházejících se u vstupu do pronajatého prostoru patří žalobci a že zbytek vín patří soukromě M. N. Až po několikrát opakovaném dotazu ohledně toho, zda M. N. vlastní vína v tak velkém množství pro osobní spotřebu, či zda s nimi dále obchoduje a po nalezení několika účetních dokladů, na kterých figuroval žalobce jako prodejce nebo jako nakupující, bylo zjištěno a zaměstnanci potvrzeno, že většina uskladněných vín je v majetku žalobce. Prostřednictvím nalezených účetních dokladů bylo dále zjištěno, že ve skladu mají v menším množství uskladněné vinařské produkty i fyzické osoby, které si je zakoupily a nechaly od žalobce uskladnit, a dále bylo zjištěno, že se zde nacházejí vína nejen ve vlastnictví žalobce, ale i jiných subjektů, např. Wine Management podfond s.r.o. a Terrespect s.r.o. (viz doklad o provedených kontrolních úkonech ze dne 7. 6. 2019, č. D030-10831/19).
22. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že se kontroloři při prvním kontrolním vstupu dotazovali na skladovací prostory, kde jsou umístěna vína, se kterými žalobce obchoduje a uvádí je na trh. Kontroloři se několikrát zaměstnanců žalobce dotazovali, zda jsou na adrese provozovny U Silnice 949/1, Praha 6, uskladněny vinařské produkty, jak vyplývá z dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 15. 5. 2019, č. D027-10831/19. Žalobce byl dále vyzván, aby na základě žádosti o poskytnutí součinnosti kontrolnímu orgánu sdělil, zda na předmětné adrese využívá skladové prostory pro předmět výkonu své činnosti. Na obě tyto jednoznačně formulované otázky žalobce sdělil, že tyto prostory pro výkon své činnosti nevyužívá, což se ale ukázalo jako nepravdivé tvrzení. Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že nešlo o „zatajení skladu“, nýbrž o neznalost, resp. omyl, neboť je zcela absurdní, že by i samotný jednatel žalobce J. N. neměl o existenci skladu žádné povědomí.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

23. Ohledně sdělení žalobce, že s investičními víny neobchoduje, žalovaný poukázal na výroční zprávy žalobce za rok 2018 a 2019, založené ve sbírce listin obchodního rejstříku, kde je uvedeno, že „[v] roce 2018 nebylo dosaženo růstu obratu, zejména z důvodu nižšího prodeje investičních vín. Je to dáno především tím, že v roce 2017 došlo k prvotnímu prodeji těchto vín, který nebylo možné realizovat v takové výši.“ a dále, že „[v] roce 2019 nebylo dosaženo růstu obratu, zejména z důvodu nižšího prodeje investičních vín“.
24. Ohledně přestupku dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství žalovaný odkázal na vypořádání obdobné odvolací námitky na str. 16-18 napadeného rozhodnutí. Při kontrole skladu na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, bylo zjištěno, že dochází k pohybům vinařských produktů (tj. k nákupům, skladování a prodeji), což jednak vyplynulo z nalezených obchodních dokladů, jednak sám žalobce tvrdil, že v budoucnu hodlá tato vína prodávat (z výročních zpráv žalobce za roky 2018 a 2019 ovšem vyplývá, že žalobce již tato vína prodával).
25. Žalovaný z kontrolních materiálů shledal, že žalobce při kontrolních vstupech nebyl opakovaně schopen prokázat funkčnost vedené evidence skladu na adrese U Silnice 949/11, Praha 6. Žalobce nebyl schopen v zavedeném systému dohledat skutečný stav skladu, následně bylo zjištěno, že stejná vína jsou v systému naskladněna pod různými registračními čísly a tudíž se v systému mohou vyskytovat několikanásobně. Nefunkčnost byla ověřena na zcela náhodně vybraných vinařských produktech, které byly vybrány ze systému a následnou kontrolou fyzických zásob nebyly ve skladu dohledány. Žalobce omlouval nesrovnalosti právě probíhající inventurou skladu a napravit nedostatky ohledně chybějících lahví, resp. nesouladu stavu evidence a skladu až následnou inventurou po zjištění nesrovnalostí.
26. Prvostupňový orgán sice při ověřování funkčnosti vinařské evidence vybral z množství uskladněných vín na adrese skladu U Silnice pouze několik lahví, ale u všech fyzicky zkontrolovaných vín byly zjištěny nesrovnalosti ve vztahu ke skutečnému počtu vín – fakticky nalezený počet vín nesouhlasil s počtem zaznamenaným v evidenci vín, či naopak byla nalezena vína, která nebyla ve vinařské evidenci zaznamenána vůbec, v důsledku čehož nebyl naplněn předpoklad efektivní dosledovatelnosti vinařských produktů skladovaných v předmětném skladu. Žalovaný poukázal na čl. 147 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, dle kterého fyzické či právnické osoby a jejich seskupení, které za účelem výkonu svého podnikání mají v držení produkty v odvětví vína, především producenti, stáčírny, zpracovatelé a obchodníci, vedou o uvedených produktech evidenci zaznamenávající vstupy a výstupy těchto produktů. Tato povinnost je dále rozvedena v prováděcím nařízení Komise (EU) č. 2018/274, konkrétně v jeho čl. 13 odst. 1 písm. a), dle kterého hospodářské subjekty, po nichž se požaduje vedení evidenční knihy vstupů a výstupů, musí zaznamenávat vstup a výstup každé zásilky vinařských výrobků do jejich prostor a z těchto prostor.
27. Ohledně námitky žalobce, že žalovaný, resp. kontrolní orgán proklamoval nevedení vinařské evidence na základě několika kusů vína, byť se v celém skladu nacházelo kolem 40 000 lahví vína, má žalovaný za vysoce nepravděpodobné, že by se kontroloři ve svém výběru vín „trefili“ jen do těch, která měl žalobce v evidenci v nepořádku, a ostatní tisíce položek by byly zcela v pořádku. Naopak, pokud by prvostupňový orgán zkontroloval i další položky, což však z důvodu hospodárnosti a efektivity kontrolního řízení neučinil, je vysoce pravděpodobné, že by objevil další pochybení ve vedení vinařské evidence.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

28. Pokud jde o možnost upuštění od trestu dle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. a § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, žalovaný akcentoval, že není obligatorní a je na uvážení správního orgánu. Prvostupňový orgán rozhodl, že od pokuty neupustí, poněvadž protiprávní jednání žalobce shledal natolik závažným, že uložení pokuty považoval za nutné, a to aby byl naplněn represivní i preventivní účel správního trestání (str. 20 prvostupňového rozhodnutí). Tento jeho názor aproboval i žalovaný (str. 19-20 napadeného rozhodnutí). Totéž platí pro upuštění od trestu dle § 43 přestupkového zákona.
29. K nesouhlasu žalobce s tvrzením prvostupňového orgánu, že skutečnost, že žalobce odstranil protiprávní stav, není skutečností polehčující ani liberačním důvodem, žalovaný konstatoval, že se žalobce porušení předmětných právních povinností prokazatelně dopustil, což je zdokumentováno v kontrolních materiálech. Na následné odstranění protiprávního stavu nelze proto pohlížet jako na relevantní skutečnost, kterou by měl správní orgán brát v potaz, neboť je zákonnou povinností provozovatele potravinářského podniku, aby napravil zjištěný protiprávní stav, tj. uvedl jej do souladu s platnými právními předpisy. V případě, že by tento zjištěný protiprávní stav neodstranil, mohl by se dopustit dalšího přestupku – nesplnění opatření.
30. Ohledně námítky žalobce týkající se přiměřenosti trestu žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce spáchal celkem 3 přestupky, byl mu v souladu s absorpční zásadou uložen jeden úhrnný trest (§ 41 odst. 1 přestupkového zákona). Za nejzávažnější přestupek byl označen přestupek týkající se vedení vinařské evidence se sazbou až 5 000 000 Kč [§ 39 odst. 7 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství]. Jak prvostupňový orgán, tak žalovaný při přezkumu rozhodnutí dostatečně popsaly hlediska a okolnosti, na základě nichž v souladu s § 37 a násl. přestupkového zákona určily výši úhrnné pokuty (str. 18-19 prvostupňového rozhodnutí a str. 20-23 napadeného rozhodnutí). Správní orgány tedy uložily úhrnnou pokutu primárně za nejpřísněji trestný přestupek týkající se řádného nevedení vinařské evidence, přičemž při určení její výše přihlédly k tomu, že se žalobce dopustil dalších dvou přestupků v souběhu. Trest byl žalobci vyměřen ve výši 500 000 Kč, tj. 10 % horní hranice trestní sazby.
31. K námitce žalobce, který poukazoval na situaci vzniklou v důsledku pandemie koronaviru, žalovaný odkázal na str. 23 napadeného rozhodnutí, kde se s obdobnou námitkou vypořádal.

Jednání před soudem

32. Při jednání dne 6. 6. 2022 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.
33. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazů výsledky zaměstnanců žalobce, kteří byli přítomni při první kontrole dne 13. 5. 2019, a výsledkem jednatele žalobce J. N., a to pro nadbytečnost, neboť obsah správního spisu byl pro posouzení věci soudem dostačující; viz též níže uvedené vypořádání žalobního bodu týkajícího se přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.

Posouzení žaloby soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje:

34. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Soud předesílá, že žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje, co již namítal v odvolání, byť v některých případech svou argumentaci poněkud rozvíjí. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k jednotlivým námitkám obecně odkazuje na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, s níž se soud ztotožňuje a níže ji stručně shrnuje, a případně ji rozvíjí o vlastní úvahy.
36. Podle § 17 odst. 1 písm. h) zákona o potravinách *provozovatel potravinářského podniku se dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost podle § 3 odst. 1 písm. i).*
37. Podle § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách *provozovatel potravinářského podniku je povinen oznámit v listinné podobě nebo v elektronické podobě dálkovým přenosem dat zahájení, změny nebo ukončení výkonu předmětu činnosti podle tohoto zákona nejpozději v den, kdy tyto skutečnosti nastaly, příslušnému orgánu dozoru s uvedením svého jména, příjmení nebo obchodní firmy, sídla a adresy provozovny, jde-li o osobu fyzickou, nebo obchodní firmy nebo názvu, sídla a adresy provozovny, jde-li o osobu právnickou, dále identifikačního čísla osoby a předmětu činnosti nebo podnikání; tyto údaje se při poskytování stravovacích služeb oznamují orgánům ochrany veřejného zdraví, které je neprodleně předávají ostatním orgánům dozoru uvedeným v § 16.*
38. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že se žalobce nemůže zprostit své odpovědnosti za splnění povinnosti dle § 3 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách odkazem na to, že se domníval, že tuto jeho povinnost za něj splnila společnost ESA s.r.o. Ostatně žalobce v žalobě ani neuvedl, zda měl k této domněnce nějaký důvod (např. že se k tomu tato společnost zavázala), byť ani podložená a prokázaná domněnka by žalobce této odpovědnosti nezbavovala. K tomu viz rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 1994, č. j. 6 A 197/1993-18, SJS 384/1999, a ze dne 14. 1. 1997, č. j. 7 A 185/94-23, dle nichž se odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu.
39. Soud též na rozdíl od žalobce nepovažuje za diskutabilní závěr žalovaného, že postačuje potenciální ohrožení spotřebitelů. Smyslem oznamovací povinnosti je to, aby měl kontrolní orgán přehled o provozovnách, které následně kontroluje a chrání tím práva spotřebitelů. Znemožnění provádění kontroly provozovny (či ztížení jejího provádění) nepochybně samo o sobě ohrožuje práva spotřebitelů a není zapotřebí, aby bylo zjištěno další pochybení související s neoznámenou provozovnou. Mimoto dikce skutkové podstaty vytýkaného přestupku je zcela jednoznačná, skutková podstata je naplněna samotným nesplněním oznamovací povinnosti. Žalobce naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku, což ani nerozporoval, přičemž společenská nebezpečnost plyne z toho, že kontrolní orgán nemá náležitý přehled o provozovnách potravinářského podniku, což

Shodu s prvopisem potvrzuje:

ohrožuje řádný výkon kontrolní činnosti (str. 11-12 napadeného rozhodnutí). Nejde tak jen o formální pochybení, jak sugeroval žalobce.

40. Žalobní bod je tedy nedůvodný.

41. Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*

42. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu *kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*

43. Soud přitakává přesvědčení žalovaného, že se ze strany žalobce jednalo o neposkytnutí součinnosti, a nikoli o nedorozumění. S ohledem na popis kontroly a získaná zjištění (str. 12-15 napadeného rozhodnutí) se soudu argumentace žalobce jeví účelová. Zaměstnanci žalobce při kontrole ústně a jeden z jednatelů žalobce (v reakci na jednoznačně formulovanou žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 14. 5. 2019) písemně prvostupňovému orgánu sdělili, že se na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, nenachází produkty žalobce určené k obchodování. Žalobce v žalobě nerozporoval zjištění prvostupňového orgánu, která získal od společnosti CENTRAL GROUP Westpoint s.r.o. (nájemní smlouva a její dodatky) a z nalezených účetních dokladů.

44. Žalobce se bránil pouze tím, že se jedná o vína, s nimiž „běžně“ neobchoduje, leč to, že s nimi nějakým způsobem obchoduje, nepopíral. Stejně tak žalobce nezpochybnil, že vína byla v jeho vlastnictví (což zopakoval i zástupce žalobce při jednání před soudem), toliko zmínil, že jejich nákup zafinancoval jednatel žalobce M. N. Žalobce se tedy v zásadě hájil jen subjektivním vnímáním povahy investičních vín ze strany svých zaměstnanců a jednatele J. N., toto vnímání ovšem zjevně odporovalo zjištěným objektivním skutečnostem. Soud dodává, že zejména jednatel, ale i dotazovaní zaměstnanci žalobce (s ohledem na pozici manažera importu a provozního ředitele) by měli znát okolnosti týkající se provozní činnosti, tj. dotčeného skladu a investičních vín. Z těchto důvodů také soud nepovažoval za smysluplné provádět žalobcem navržený výslech jednatele žalobce a zaměstnanců žalobce.

45. Pokud žalovaný uvádí, že většinu informací prvostupňový orgán získal od třetích osob či náhodně, míní tím dle soudu ty informace, které ho vedly k závěru o tom, že se na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, nachází produkty žalobce určené k obchodování. Další informace k tomuto skladu (které vedly k závěru o spáchání přestupku dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství) již skutečně poskytl žalobce a jeho zaměstnanci. Dotčený přestupek, se tedy váže k fázi „zatajování“ skladu, nikoli k další fázi kontroly, a konstatování žalovaného, že prvostupňový orgán získal rozhodné informace nikoli od žalobce, je tak správné.

46. Žalobní bod je tedy nedůvodný.

47. Podle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství *právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako osoba, která drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, dopustí přestupku tím, že nevede evidenční knihy, nebo je nepředloží na žádost orgánu dozoru podle § 30 odst. 1 a 2.*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

48. Podle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství *fyzická nebo právnická osoba, která drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.*
49. Soud nemůže vejít na argumentaci žalobce, že se zjištěné nedostatky, které žalobce nerozporoval, týkaly pouze několika lahví vína, které představují ani ne promile všech lahví žalobce. Tato teze žalobce zcela pomíjí metodiku kontroly skladu, při níž prvostupňový orgán nekontroloval všechny lahve, nýbrž došlo k odebrání několika náhodných vzorků, přičemž všechny tyto vzorky vykazovaly vady v evidenci. Výsledek kontrolního vzorku pak lze přenést na celou kontrolovanou množinu, tj. na celý sklad. Jestliže tedy 100 % vzorků vykazovalo vady v evidenci, znamená to (resp. lze důvodně předpokládat), že u celého skladu na adrese U Silnice 949/11, Praha 6, nebyly řádně vedeny evidenční knihy. Není rozhodné, že u zbytku lahví žalobce, umístěných ve skladu na adrese Dubská 846, Kladno, nebyly shledány vady v evidenci, protože z celkového množství žalobcem skladovaných lahví byly zjištěny vady v nezanedbatelném rozsahu – šlo o celý jeden sklad žalobce s cca 40 000 lahvemi, což je cca 10 % všech lahví žalobce. Za těchto okolností je závěr žalovaného (viz str. 16-18 napadeného rozhodnutí), že žalobce spáchal dotčený přestupek, správný.
50. Soud dodává, že žalovaný na str. 16 napadeného rozhodnutí uvedl, že sklad na adrese Dubská 846, Kladno, nebyl předmětem správního řízení, což je pravda, ovšem pravda je i to, že byl předmětem kontroly předcházející správnímu řízení, jak podotkl žalobce. S ohledem na závěry uvedené výše se ovšem žalobce nemůže dovolávat zohlednění toho, že v jednom ze svých skladů vedl evidenční knihy řádně, což by dle jeho názoru vylučovalo spáchání dotčeného přestupku. Dle soudu byla nepochybně naplněna skutková podstata dotčeného přestupku, přičemž rozsah nevedení evidenčních knih (tedy že žalobce nevedl řádně jen část knih) lze zohlednit v rámci udělené sankce (k této otázce viz níže).
51. Pokud jde o možnost upuštění od správního trestu dle speciálních úprav obsažených v § 17i odst. 2 zákona o potravinách a § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, popř. dle obecné úpravy v § 43 přestupkového zákona, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že takové upuštění není obligatorní. Při splnění zákonných podmínek má správní orgán možnost, nikoli povinnost upustit od trestu. V případě speciálních úprav pak jde o adaptaci obecné úpravy zohledňující specifika deliktů dle zákona o potravinách a zákona o vinohradnictví a vinařství. Soud má za to, že jak prvostupňový orgán (str. 20 prvostupňového rozhodnutí), tak žalovaný (str. 19-20 napadeného rozhodnutí) se touto otázkou zabývali. Vypořádání správních orgánů je stručné, ovšem dle soudu dostačující, poněvadž odkazuje na závažnost spáchaných přestupků, kvůli níž je na místě uložit správní trest.
52. Soud se rovněž nedomnívá, že jde v případě upuštění od potrestání dle speciálních úprav o zákonem výslovně stanovené polehčující okolnosti, k nimž by správní orgán měl bez dalšího přihlížet. Okolnosti uvedené v § 17i odst. 2 zákona o potravinách a § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství nejsou označeny jako polehčující okolnosti (srov. § 39 přestupkového zákona s demonstrativním výčtem polehčujících okolností). Výkladem lze dle soudu dovodit, že pokud zákonodárce uvedl, že za určitých podmínek lze upustit od potrestání, pak okruh přestupků, u nichž se nevyskytují určité atributy (např. že šlo o potravinu škodlivou pro zdraví), považuje za méně závažné. To ovšem neznamená, že by se při splnění těchto podmínek mělo automaticky upouštět od potrestání (viz výše), popř.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

že jde o významnou polehčující okolnost, kterou musí správní orgán vždy zohlednit a která by měla vést k ukládání nízkého trestu. Soud k tomuto také obecně poukazuje na zásadu individualizace trestu, které správní orgány dostaly (viz posouzení výše sankce níže).

53. Nutno dodat, že soud souhlasí také s tezí žalovaného (str. 20 napadeného rozhodnutí), že odstranění protiprávního stavu následující po kontrole je zákonnou povinností provozovatele potravinářského podniku, jenž by se v případě nesplnění opatření k nápravě mohl dopustit dalšího přestupku. Nejde tedy o napomáhání k odstranění škodlivého následku přestupku, jak jej uvádí § 39 písm. c) zákona o přestupcích, neboť zde je míněno odstranění dobrovolné (viz BOHADLO, David. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018.; komentář k předmětnému ustanovení), které je projevem sebereflexe pachatele.
54. Soud konstatuje, že byla uložena pokuta ve výši 10 % horní sazby, jde tak o pokutu při dolní hranici sazby, pročez má převážně preventivní smysl. V absolutní hodnotě (500 000 Kč) sice nejde o zanedbatelnou či symbolickou částku, ovšem správní orgány dle soudu řádně a v dostatečném rozsahu a podrobnostech výši sankce odůvodnily. Soud k tomu pro stručnost odkazuje na str. 18-21 prvostupňového rozhodnutí a str. 20-23 napadeného rozhodnutí. Správní orgány vyhodnotily závažnost jednání, hodnotily skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, poukázaly na souběh několika přestupků a žalovaný se vypořádal i s argumentací žalobce poukazující na pandemii koronaviru. Soud dodává, že jestliže byla žalobci uložena pokuta podle nejpřísněji postižitelného přestupku, jímž bylo nevedení evidenčních knih, které se týkalo cca 10 % žalobcových lahví vína, lze se i na základě tohoto domnívat, že sankce (10 % horní sazby) odpovídá závažnosti přestupku.
55. Ohledně navrhované moderace trestu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) soud uvádí, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Takovéto zjevné vykročení z adekvátnosti a spravedlnosti sankce však soud neshledal, k čemuž odkazuje na výše zmíněné posouzení výše sankce správními orgány. Stručně lze shrnout, že žalobce spáchal tři přestupky, sankce byla uložena ve výši 10 % horní sazby, tedy při dolní hranici sazby, a správní orgány řádně odůvodnily výši sankce, která vychází z náležitého posouzení závažnosti porušení zákona.

Závěr

56. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. června 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: